

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 676/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Bauer s. r. o., Dénešova 19, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Richard Bauer, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajskej prokuratúry v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Kn 104/16/8800 a jej prípisom z 18. apríla 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júna 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou Bauer s. r. o., Dénešova 19, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Richard Bauer, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej aj „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Kn 104/16/8800 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jej prípisom z 18. apríla 2016 (ďalej aj „napadnutý prípis“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 22. júla 2013 podal Obvodnému oddeleniu Policajného zboru Košice-Sever trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu neposkytnutia pomoci podľa § 177 ods. 1 a 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), ku ktorému malo dôjsť 15. marca 2013 v súvislosti s poskytnutím (podľa sťažovateľa) neodbornej a oneskorenej zdravotnej starostlivosti jeho otcovi. Na základe pokynu prokurátora Okresnej prokuratúry Košice II sp. zn. 1 Pn 699/13 zo 17. decembra 2013 bolo vyšetrovateľom Policajného zboru 17. januára 2014 vo veci začaté trestné stíhanie pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona.

Uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice, odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-2730/2-OVK-KE-2013 z 25. augusta 2014 bolo trestné stíhanie pre prečin usmrtenia zastavené podľa § 215 ods. 1 písm. b) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) s odôvodnením, že skutok, pre ktorý bolo trestné stíhanie vedené, nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania prokurátor Okresnej prokuratúry Košice II uznesením sp. zn. 4 Pv 87/14/8803 z 18. septembra 2014 zamietol ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Dňa 11. marca 2016 sťažovateľ podal Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) „*oznámenie o skutočnostiach, že mohli byť spáchané trestné činy*“, ktoré odôvodňoval podozrením zo spáchania trestného činu neposkytnutia pomoci podľa § 177 ods. 1 a 2 Trestného zákona a trestného činu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 a 2 Trestného zákona, opätovne v súvislosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti

jeho otcovi 15. marca 2013. Generálna prokuratúra prípisom sp. zn. IV/3 Gn 378/16/1000 z 21. marca 2016 sťažovateľovi oznámila, že z dôvodu príslušnosti bolo jeho podanie postúpené Krajskej prokuratúre v Košiciach.

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Košiciach napadnutým prípisom sp. zn. 4 Kn 104/16/8800 z 18. apríla 2016 sťažovateľovi oznámil, že jeho podanie z 10. marca 2016 (generálnej prokuratúre doručené 11. marca 2016, pozn.) posúdil podľa obsahu ako žiadosť o preskúmanie postupu policajta a prokurátora vo veci vedenej Okresnou prokuratúrou Košice II pod sp. zn. 4 Pv 87/14/8803. Prokurátor krajskej prokuratúry v napadnutom prípise následne poukázal na to, že s účinnosťou od 1. januára 2016 sa podľa § 31 ods. 5 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) postupom podľa tohto zákona nemožno domáhať preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného v trestnom konaní ani preskúmania zákonnosti postupu prokurátora v trestnom konaní vrátane postupu spočívajúceho v preskúmaní postupu policajta v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania podľa Trestného poriadku.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým prípisom krajskej prokuratúry, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Svoju sťažnosť v relevantnej časti odôvodňuje okrem iného takto: „... *V teoretickej rovine je možné zhrnúť, že dostatočné odôvodnenie rozhodnutia je esenciálnou náležitosťou každého rozhodnutia, nielen súdneho rozhodnutia, ale akéhokoľvek rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorým sa zasahuje do právneho postavenia adresátov tohto právneho aktu. Nielen konanie pred súdom, ale aj prípravné konanie má byť transparentné, jeho úlohou je nastoliť právnu istotu ohľadne otázky, ktorá je predmetom konania a je nakoniec predpokladom toho, aby mohli strany trestného konania účinne uplatňovať opravné prostriedky.*

... Z písomného upovedomenia krajskej prokuratúry č. k. 4 Kn 104/16/8800-3 z 18. apríla 2016 nie je zrejmé, akými úvahami sa prokurátor toho orgánu verejnej moci riadil, jeho závery sú arbitrárne, svojvoľné a nepreskúmateľné... Ak prokurátor krajskej

prokuratúry vychádzal pri svojich právnych záveroch z uznesenia vyšetrovatelky súčasti PZ vydaného pod ČVS: ORP-2730/2-OVK-KE-2013 z 25. augusta 2014, ktorým bolo trestné stíhanie vo veci podľa ustanovenia § 215 ods. 1 písm. b) TrP. zastavené, nakoľko skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci, ktoré sťažovateľ napadol sťažnosťou a o ktorej rozhodol prokurátor okresnej prokuratúry uznesením č. k. 4 Pv 87/14/8803-13 z 18. septembra 2014 jej odmietnutím, sťažovateľ tvrdí, že citované rozhodnutia týchto orgánov činných v trestnom konaní, ako orgánov verejnej moci trpia viacerými nedostatkami.

... Práve z tohto dôvodu podával poškodený opätovne trestné oznámenie, a to priamo na generálnu prokuratúru, avšak bezvýsledne. Orgány verejnej moci, či už generálna prokuratúra, ako aj krajská prokuratúra sa vecou odmietli svojvoľne, nezákonne a arbitrárne zaoberať a porušili sťažovateľom namietané práva.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajskej prokuratúry v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Kn 104/16/8800 a jej písomným upovedomením zo dňa 18. apríla 2016 porušené boli.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskej prokuratúre v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Kn 104/16/8800 pokračovať v porušovaní označených základných práv a slobôd [REDAKOVANÉ].

3. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje písomné upovedomenie Krajskej prokuratúry v Košiciach č. k. 4 Kn 104/16/8800-3 zo dňa 18. apríla 2016 a vracia vec na ďalšie konanie.

4. Krajská prokuratúra v Košiciach je povinná zaplatiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch a o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Ústavný súd vo vzťahu k sťažovateľom uplatneným námietkam v prvom rade pripomína, že nie je súčasťou systému orgánov činných v trestnom konaní, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd fyzických

osôb a právnických osôb, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Cieľom uplatňovania tejto právomoci ústavného súdu nie je primárne preskúmavanie a posudzovanie právnych názorov orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd (vrátane základných práv a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej ani preskúmavanie, či v konaní pred týmito orgánmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu tieto orgány vyvodili. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. III. ÚS 38/05).

Sťažovateľ v posudzovanej veci namieta okrem iného porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy napadnutým prípisom krajskej prokuratúry, ako aj postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal. Vo vzťahu k tejto časti námietok sťažovateľa ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou poukazuje na to, že súčasťou základného práva na inú právnu ochranu je aj jemu zodpovedajúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní (v danom prípade orgánov prokuratúry) zákonom ustanoveným spôsobom sa zaoberať podaním, v ktorom dotknutá osoba oznamuje skutočnosti podľa nej nasvedčujúce tomu, že bol spáchaný trestný čin, a o vybavení takého oznámenia dotknutú osobu riadne vyrozumieť. Súčasťou tohto práva však nie je právo, aby orgány činné v trestnom konaní podaniu oznamovateľa vyhovel v tom zmysle, že rozhodnú podľa jeho predstáv (m. m. napr. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, IV. ÚS 180/09). Ústavný súd opakovane judikoval, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania voči označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy

a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 28/06).

Ústavný súd v tejto súvislosti tiež poznamenáva, že z právneho poriadku Slovenskej republiky, ako aj z právnych poriadkov mnohých členských krajín Európskej únie možno vyvodiť, že jedným z charakteristických znakov moderného právneho štátu je aj skutočnosť, že vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych práv oznamovateľa trestného činu, resp. poškodeného (m. m. I. ÚS 68/2012). Pre účely ochrany individuálnych subjektívnych práv ustanovuje právny poriadok Slovenskej republiky osobitné právne inštitúty „netrestnej povahy“, ktorých uplatnenie má súkromnoprávny charakter a je plne v dispozícii osoby, ktorá tvrdí, že konaním inej osoby došlo k zásahu do konkrétnych subjektívnych práv.

Vychádzajúc z už uvedeného, po preskúmaní sťažnosti sťažovateľa, ako aj dokumentácie k nej priloženej ústavný súd dospel k záveru, že krajská prokuratúra sa v napadnutom konaní s podaním sťažovateľa, v ktorom oznamoval skutočnosti nasvedčujúce, že boli spáchané v oznámení označené trestné činy, vysporiadala ústavne udržateľným spôsobom. Z obsahu sťažnosti, ako aj z dokumentácie k nej priloženej vyplýva, že sťažovateľ vo svojom podaní z 10. marca 2016 adresovanom generálnej prokuratúre oznamoval skutočnosti totožné s tými, ktoré už boli (na podklade predchádzajúceho trestného oznámenia sťažovateľa) orgánmi činnými v trestnom konaní zákonom ustanoveným spôsobom preverené, a trestné stíhanie v predmetnej veci bolo uznesením vyšetrovateľa ČVS: ORP-2730/2-OVK-KE-2013 z 25. augusta 2014 v spojení s uznesením prokurátora okresnej prokuratúry sp. zn. 4 Pv 87/14/8803 z 18. septembra 2014 právoplatne zastavené s odôvodnením, že skutok, pre ktorý bolo trestné stíhanie vedené, nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Prokurátor krajskej prokuratúry preto v napadnutom konaní (po postúpení veci generálnou prokuratúrou) postupoval ústavne

akceptovateľným spôsobom, keď posudzované podanie sťažovateľa v napadnutom prípise vyhodnotil ako „žiadosť o preskúmanie postupu policajta a prokurátora vo veci evidovanej na Okresnej prokuratúre Košice II pod sp. zn. 4 Pv 87/14/8803“ a následne poukázal na to, že „Podľa § 31 ods. 5 zák. č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení novely č. 401/2015 Z. z., účinné od 1. 1. 2016, postupom podľa tohto zákona sa nemožno domáhať preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného v trestnom konaní ani preskúmania zákonnosti postupu prokurátora v trestnom konaní, vrátane postupu spočívajúceho v preskúmaní postupu policajta v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania podľa Trestného poriadku.“.

Ústavný súd akceptuje výhradu sťažovateľa, že napadnutý prípis je odôvodnený len stručne, ale zároveň poznamenáva, že z jeho obsahu možno zrozumiteľne vyvodiť dôvod, pre ktorý sa prokurátor krajskej prokuratúry s predmetným podaním sťažovateľa, ktoré podľa obsahu možno kvalifikovať ako opakované trestné oznámenie vo veci, o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté (zastavením trestného stíhania), z vecného hľadiska nezaoberal. Tento kľúčový záver krajskej prokuratúry je vzhľadom na znenie § 31 ods. 5 zákona o prokuratúre platné a účinné po novelizácii vykonanej zákonom č. 401/2015 Z. z. z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti tiež namieta, že napadnutým prípisom krajskej prokuratúry a konaním, ktoré jeho vydaniu prechádzalo, bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vo vzťahu k tejto časti sťažnosti ústavný súd konštatuje, že v minulosti už viackrát vyslovil, že základné práva obsiahnuté v ústave vykladá v intenciách dohovoru, teda v intenciách judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Z judikatúry ESLP okrem iného vyplýva, že čl. 6 dohovoru nie je vôbec aplikovateľný na poškodeného v trestnom konaní, ak trestné oznámenie podané údajným poškodeným bolo odložené bez toho, aby bolo začaté trestné stíhanie údajného páchatel'a (Duchoňová proti Českej republike, rozhodnutie z 2. 10. 2006, č. 29858/03, oddiel 1). Z judikatúry ESLP zároveň vyplýva, že čl. 6 je v zásade aplikovateľný, pokiaľ sa poškodený k trestnému konaniu pripojí s cieľom získať náhradu škody, ktorá mu bola trestným činom spôsobená. Namietať porušenie práv vyplývajúcich z čl. 6 dohovoru nebude

môcť ten poškodený, ktorý sa trestného konania zúčastňuje len s cieľom prispieť k odsúdeniu obvineného (Corbu proti Rumunsku, rozhodnutie z 31. 3. 2009, č. 27396/04, body 30 – 33). Citované právne závery ESLP vzťahujúce sa na osoby poškodené v trestnom konaní sa uplatnením výkladového pravidla *argumentum a maiori ad minus* (úsudok od väčšieho k menšiemu) o to viac vzťahujú na oznamovateľov trestných činov, ktorí nie sú v postavení poškodených, čo je aj prípad sťažovateľa.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že medzi obsahom sťažovateľom označeného základného práva podľa ústavy a označeného práva podľa dohovoru a napadnutým prípisom krajskej prokuratúry, resp. konaním, ktoré jeho vydaniu prechádzalo, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2016